

Anna *Lucy Maud Montgomeryová* ze Zeleného domu

Ilustrovala
Ivona Knechtlová

albatros

Anna ze Zeleného domu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucy Maud Montgomeryová
Anna ze Zeleného domu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Anna ze Zeleného domu

*Lucy Maud
Montgomeryová*

Ilustrovala Ivona Knechtlová

Albatros

Obsah

1./ Překvapení paní Ráchel Lyndeové	7
2./ Překvapení Matouše Cuthberta	15
3./ Překvapení Marilly Cuthbertové	29
4./ Ráno v Zeleném domě	36
5./ Annin příběh	42
6./ Marillino rozhodnutí	48
7./ Annina modlitba	53
8./ Jak začala Annina výchova	57
9./ Zděšení paní Ráchel Lyndeové	65
10. / Annina omluva	72
11. / Anniny dojmy z nedělní školy	80
12. / Slavnostní slib	86
13. / Toužebné očekávání	92
14. / Annino doznání	97
15. / Bouře ve škole	105
16. / Dianina návštěva a její tragické následky	120
17. / Nový zájem	131
18. / Anna záchránkyně	137
19. / Koncert, katastrofa a kající přiznání	146

20. / Kde končí představivost	157
21. / Jak ochutit dort	164
22. / Pozvání na čaj	173
23. / Nezdár v otázce cti	177
24. / Třída slečny Stacyové chystá koncert	184
25. / Matouš a nabírané rukávy	188
26. / Založení Klubu povídkářů	197
27. / Marnivost a její tragický konec	204
28. / Alabastrová Elaine	211
29. / Mezník v Annine životě	219
30. / Ustavení Akademického klubu	227
31. / Kde se potok vlévá do řeky	237
32. / Přijímací zkoušky	244
33. / Koncert v hotelu	251
34. / Studentka Královské akademie	261
35. / Zima v akademii	267
36. / Sláva a sen	271
37. / Únosce jménem Smrt	276
38. / Kde cesta zahýbá	282

Překvapení paní Ráchel Lyndeové

Paní Ráchel Lyndeová bydlela zrovna v místě, kde se v Avonlea svažuje hlavní silnice do úvozu lemovaného olšemi a převislými vrbami, který protíná potůček pramenící daleko v lesích kolem místa, co bydlí Cuthbertovi. Prý je to tam na horním toku nezkrotná bystřina, klikatá a řítící se střemhlav jako o závod, plná temných tůní a vodopádů. U úvozu u Lyndeových to však byl klidný spořádaný potůček, protože ani potok by si nedovolil minout dům paní Ráchel Lyndeové bez patřičného respektu k dobrým mravům. Jako by věděl, že paní Ráchel právě sedí u okna a bedlivě sleduje všechno, co se venku šustne, potoky počínaje a dětmi konče, a že zjistí-li nějakou nepatřičnost, nebude mít klid, dokud tomu nepřijde dokonale na kloub.

V Avonlea i jinde je spousta lidí, kteří se starají o to, co dělají jejich sousedé, místo aby si hleděli svého. Paní Ráchel Lyndeová byla však jednou z těch, kteří hravě zvládnou obojí. Byla to vynikající hospodyně, dovedla spoustu věcí a práce jí šla od ruky. Vedla kroužek ručních prací, pomáhala v nedělní škole, byla nejsilnější oporou místního dobročinného spolku a pravou rukou zahraničních misí. Přesto však paní Ráchel ještě stihla hodiny vyseďávat u kuchyňského okna s pletením. Pletla příkrývky a upletla jich prý už šestnáct, jak se s obdivem tradovalo mezi avonleaskými hospodyněmi. A přitom pozorovala bystrým okem každé hnutí na hlavní silnici, vedoucí úvozem a klikatící se po červeném kopci na protější straně. Protože Avonlea leží na malém trojúhelníkovém poloostrovku vyčnívajícím do zálivu svatého Vavřince, a ze dvou stran ho obklopuje voda, musí každý

jeho návštěvník projet po této silnici před skrytým, avšak vševidoucím bystrozrakem paní Ráchel.

A takhle tu paní Ráchel seděla i jednoho červnového odpoledne. Do okna zářily teplé, jasné sluneční paprsky. Sad na svahu před domem byl právě v květu, celý růžovo-bílý jako nevěsta, a bzučel myriádami včel. Thomas Lynde, klidný a mírný muž, kterému v Avonlea neřekli jinak než „muž Ráchel Lyndeové“, sel na políčku za stodolou tuřín. Totéž měl dělat i Matouš Cuthbert na velkém červeném poli u potoka dole u Zeleného domu. Paní Ráchel o tom věděla, protože slyšela, jak říkal včera večer v obchodě u Williama J. Blaira v Carmody Petru Morrisonovi, že chce dnes odpoledne zasít tuřín. Petr se ho na to samozřejmě nejdřív zeptal, protože Matouš, jak je o něm všeobecně známo, sám od sebe nikdy nic neřekne.

Jenže Matouš Cuthbert si v půl čtvrté odpoledne tohoto rušného dne klidně jede dolů úvozem a pak dál nahoru na protější kopec. Na sobě má navíc bílý límeček a sváteční oblek, což bylo neklamnou známkou toho, že jede pryč z Avonlea. Do bryčky zapřáhl kaštanovou kobyly, a to prozrazovalo, že jede daleko. Kam jen může Matouš Cuthbert jet a co tam bude dělat?

Kdyby to byl kdokoliv jiný z Avonlea, paní Ráchel by si hbitě dala do souvislosti to a ono a prostou úvahou by došla k odpovědi na obě otázky. Matouš ovšem jezdil z Avonlea jen vzácně, musí to tedy být něco mimořádného a naléhavého. Byl to velmi plachý a ostýchavý člověk a mezi cizí lidi a vůbec na veřejnost, kde by se měl nějak projevít, chodil jen s největší nevolí. Matouš v bílém límečku a s bryčkou, to tedy nebylo hned tak k vidění. Paní Ráchel přemýšlela a hloubala, ale nemohla na nic přijít, a tak měla docela po náladě.

„Odpoledne se po čaji zastavím u Marilly v Zeleném domě a zjistím, co a jak,“ rozhodla se tedy nakonec ona vážená dáma. „V tuhle roční dobu Matouš do města obvykle nejedí a na návštěvy *nikdy* nechodí; a kdyby mu došlo tuřínové semeno, nebral by si na to sváteční šaty a bryčku; pro doktora nejel, to by víc pospíchal. Tudíž se muselo od včerejšího večera něco stát. To by mě skutečně zajímalo, co to bylo. To mi tedy skutečně nedá spát, dokud nezjistím, co dnes vyhnalo Matouše Cuthberta z Avonlea.“

Po čaji se tedy paní Ráchel vydala ven. Neměla to daleko. Prostorný dům obklopený sadem, kde bydleli Cuthbertovi, stál na kopci sotva čtvrt míle od úvozu. Po příjezdové cestě se to ale zdálo ještě mnohem dál. Matoušův otec, po němž Matouš zdědil svou uzavřenost a ostýchavost, postavil dům co nejdál od lidí, ale zase ne až v lese. Zelený dům vystavěl až na samém konci svého pozemku a tam dům stojí dodnes, takže ho z hlavní silnice, podél níž se k sobě přátelsky tisknou všechny ostatní avonleaské domy, skoro není vidět. Pro paní Ráchel Lyndeovou to zkrátka bydlení nebylo.

„To je pouhé *přebývání*, ale bydlení ne,“ říkala si, zatímco se ubírala hluboce vyježděnou travnatou cestou, lemovanou keří šípkových růží. „Není divu, že Matouš i Marilla jsou tak trochu podivíni, když tady žijí takhle daleko od lidí, jako na samotě. Stromy nejsou zrovna nejlepší společnost, a že jich tam mají, i když bůhví, jak to vlastně všechno je. Ale stejně je lepší dívat se na lidi. Vypadá to, že jsou tu spokojení, oni si na to asi už zvykli. Člověk přivykne všemu, i oprátce, jak povídal tuhle ten Ir.“

S těmito myšlenkami došla paní Ráchel k zadnímu dvorku Zeleného domu. Byl velmi svěží, čistý a upravený, z jedné strany ohraničený rozložitými starými vrbami a z druhé upjatými topoly. Neležel tu nikde ani kamínek, ani stéblo. Kdyby tu ležely, paní Ráchel by si jich byla rozhodně všimla. Osobně se paní Ráchel domnívala, že Marilla Cuthbertová zametá dvůr stejně často jako dům. Dalo by se tu do slova jíst ze země.

Paní Ráchel rázně zaklepala na kuchyňské dveře a na vyzvání vstoupila. Kuchyň měl Zelený dům velmi útulnou – lépe řečeno byla by útulná, kdyby nebyla tak úzkostlivě čistá, že až budila dojem, že se tu ani nebydlí. Okna měla na západ a na východ. Západním oknem s výhledem na zadní dvůr sem dopadalo měkké červnové světlo; východní okno, z něhož se daly zahlédnout třešně v sadu nalevo, obsypané bílými květy, a uklánějící se stíhlé břízy dole v úvozu u potoka, obrůstalo popínavé víno. Zde sedávala Marilla Cuthbertová – když si tedy vůbec sedla – protože neměla ke slunci důvěru. Připadalo jí příliš neposedné a přelétavé, jako by se vůbec nehodilo do světa, který se má brát vážně. A tak tu teď právě seděla s pletením a stůl byl prostřený k večeři.

Paní Ráchel, ještě než zavřela dveře, bedlivě přelétla zrakem všechno, co leželo na stole. Byly tu tři talíře, Marilla tedy musí čekat návštěvu, kterou Matouš přiveze na čaj. Prostřela ovšem obyčejný servis, ne sváteční, a na stole stála jen jablečná zavařenina a obyčejný koláč, takže to zase nemůže být nějaká vzácná návštěva. Ale co ten Matoušův bílý límeček a zapražena hnědka? Paní Ráchel se začínala

z těch záhad okolo toho klidného a nikdy nijak tajemného Zeleného domu točit hlava.

„Vítám vás, Ráchel,“ řekla Marilla pohotově. „To máme dnes hezký večer, že? Nepsadíte se? Jak se u vás všichni máte?“

Mezi Marillou Cuthbertovou a paní Ráchel existovalo cosi, co by se snad z nedostatku jiného vhodného pojmenování dalo nazvat přátelstvím – i přes jejich odlišnost, nebo možná právě proto.

Marilla byla vysoká hubená žena ostrých hranatých rysů, nikde žádná křivka. V tmavých vlasech, vždycky pečlivě stočených do malého pevného uzlu, rázně probodnutého dvěma drátěnými jehlicemi, jí tu a tam prosvítala nějaká ta šedina. Působila dojmem přísné zkušené ženy a tou také byla. Měla však cosi kolem úst, co – kdyby to jen trochu víc poddhalila – prozrazovalo jistý smysl pro humor.

„Máme se všichni dobře,“ odpověděla paní Ráchel. „Ale o vás jsem dostala strach, když jsem dnes viděla Matouše, jak jede do města. Říkala jsem si, jestli nejede pro doktora.“

Marilla chápavě sevřela rty. Čekala, že se tu paní Ráchel objeví. Věděla, že až uvidí Matouše odjíždět tak nečekaně a ve svátečních šatech do města, bude to pro její zvědavost příliš těžká zkouška.

„Kdepak, daří se nám dobře, i když mě včera nesnesitelně bolela hlava,“ odpověděla. „Matouš odjel do Bright Riveru. Vzali jsme si ze sirotčince v Novém Skotsku chlapce, dnes má přijet vlakem.“

Kdyby Marilla řekla, že Matouš jel do Bright Riveru naproti klokanovi, kterého si objednali z Austrálie, nevzbudila by v paní Ráchel větší úžas. Paní Ráchel Lyndeová dokonce na celých pět vteřin dočista oněměla. Přece si z ní Marilla nedělá blázny... Ale skoro to tak vypadalo.

„Vážně, Marillo?“ vydechla, když se jí vrátil hlas.

„No ano,“ odpověděla Marilla, jako by očekávání chlapců ze sirotčince v Novém Skotsku patřilo k obvyklým jarním pracím na spořádaně vedených farmách v Avonlea a nebylo neslýchanou novotou.

Pro paní Ráchel to byl šok. Uvažovala ve zvolacích větách. Chlapce! Zrovna Marilla a Matouš Cuthbertovi adoptují chlapce! Ze sirotčince! No ten svět se snad opravdu obrací vzhůru nohama! Všechno by byla čekala, ale tohle! Ne, teď už ji opravdu nemůže překvapit vůbec nic! Nic!

„A co vás to proboha napadlo?“ zeptala se nesouhlasně.

K tomuto rozhodnutí došlo, aniž by ji požádali o radu, a tudíž je od prvopočátku odsouzeníhodné.

„No, uvažovali jsme o tom už delší dobu, vlastně celou zimu,“ odpověděla Marilla. „Jednou před Vánoci se tu objevila paní Spencerová a říkala, že si na jaře bere holčičku ze sirotčince dole v Hopetownu. Má tam sestřenicí, byla za ní a zná to tam. A od té doby jsme to s Matoušem probírali ze všech stran. Rozhodli jsme se pro chlapce. Matouš už má svoje roky, to víte – je mu šedesát – už to není ten mladík, co kdysi. Zlobí ho srdce. A víte, jak je to těžké, sehnat někoho na práci. On není nikdo k máni, jen ti přihlouplí mrňaví Francouzi, a jak si k sobě jednoho pustíte a něco ho naučíte, práskne do bot nakládat humry nebo si najde práci ve Státech. Matouš nejdřív navrhol vzít si chlapce z Londýna. Ale na to jsem rovnou řekla ne. ‚Možná jsou šikovní – neříkám, že bych proti nim něco měla – ale žádnýho londýnskýho Araba do domu nechci.‘ To jsem mu řekla. ‚Přiveď mi někoho

zdejšího. Ono to bude i tak riskantní, ať to bude kdokoliv. Ale budu klidnější a budu mít lepší spaní, když dostaneme malého Kanadana.⁴ A tak jsme nakonec poprosili paní Spencerovou, aby nám vybrala chlapce, až si tam pojedete pro děvče. Minulý týden jsme se doslechli, že tam jede, a tak jsme jí poslali po Spencerových z Carmody vzkaz, aby nám přivezla šikovného, vhodného chlapce, tak deset, jedenáct let. Zdál se nám to nejlepší věk – bude dost starý na to, aby zastal leccos v domácnosti, ale ještě půjde vychovat. Chtěli bychom mu dát domov a vzdělání. A dnes jsme dostali od paní Spencerové telegram – pošták to přinesl z nádraží – že přijedou v půl šesté. Tak jim jel Matouš na proti. Paní Spencerová ho tam vysadí z vlaku. Ona jede samozřejmě dál do White Sands.“

Paní Ráchel si velmi zakládala na své upřímnosti. Hodlala tedy upřímně promluvit i nyní, když tuto převratnou událost konečně duševně zpracovala.

„No, Marillo, řeknu vám upřímně, myslím si, že jste udělali pořádnou hloupost – je to risk, obrovský risk. Nevíte, koho si berete. Vezmete si do domu cizí dítě a nevíte o něm vůbec nic – jaké je, jaké mělo rodiče, co z něho vyroste. Zrovna minulý týden jsem četla v novinách, jak si manželé někde na západě ostrova vzali ze sirotčince chlapce a on jim v noci podpálil dům – *schválně*, Marillo – a oni pak málem v posteli lehli popelem. A znám ještě jeden případ, kdy adoptovaný chlapec pil vajíčka – nemohli ho to odnaučit. Kdybyste se, Marillo, se mnou přišli poradit – což jste neudělali – řekla bych vám, ať vás to proboha ani nenapadne, to bych vám řekla.“

Tyto Jobovy zvěsti Marillu ani neurazily, ani neznepokojily. Pletla klidně dál.

„Nepopírám, že na vašich slovech něco je, Ráchel. Sama mám trochu strach. Ale Matouš tím byl celý posedlý. Dobře jsem to viděla, a tak jsem ustoupila. Matouš si málokdy postaví hlavu, takže když už to udělá, cítím, že mu musím ustoupit. A že je to riskantní? A co v životě není? Ať člověk dělá, co dělá, vždycky je to riskantní. I mít vlastní děti je risk, když na to přijde – taky to nemusí vždycky dopadnout

dobře. A potom, Nové Skotsko je docela blízko ostrova. To není jako vzít si chlapce z Anglie nebo ze Států. Bude to náš člověk.“

„No, doufejme, že to dobře dopadne,“ řekla Ráchel tónem, který nezapřel silnou pochybnost. „Jenom neříkejte, že jsem vás nevarovala, až to tu podpálí nebo nasype do studny strychnin – slyšela jsem o takovém případě, stalo se to v Novém Brunšviku – udělalo to dítě ze sirotčince a celá rodina pak zemřela v ukrutných bolestech. Tentokrát to ale bylo děvče.“

„Však my si děvče nebereme,“ opáčila Marilla, jako by otravování studní bylo ryze dívčí záležitostí a v případě chlapce nic takového nehrozilo. „Na děvče jsem ani na chvíli nepomyslela. A paní Spencarové se dívím. Ale *ona* by adoptovala klidně celý sirotčinec, kdyby si to vzala do hlavy.“

Paní Ráchel by byla nejraději zůstala, dokud se Matouš s dítětem nevrátí. Ale pak si uvědomila, že to bude trvat ještě nejméně dvě hodiny, a tak se rozhodla, že zajde k Bellům, aby jim tu novinu pověděla. To bude tedy senzace, jaká tu ještě nebyla, a paní Ráchel činilo nesmírné potěšení, když mohla s nějakou senzací přijít osobně. Rozloučila se tedy, a Marilla si oddechla. Pesimismus paní Ráchel v ní znovu oživil její vlastní pochybnosti a obavy.

„No tohle!“ vydechla paní Ráchel, když stanula v bezpečí venku na příjezdové cestě. „To se mi opravdu snad jen zdá. No, je mi toho malého líto. Matouš a Marilla o dětech nic nevědí a budou určitě očekávat, že bude rozumný a moudrý jako jeho vlastní dědeček, jestli někdy vůbec nějakého měl. Dítě v Zeleném domě – to je absurdní. Nikdy tam žádné dítě nebylo. Matouš a Marilla sem přišli už jako dospělí – jestli ti dva vůbec někdy *byli* dětmi – tomu je těžko uvěřit, když se na ně člověk podívá. No, nechtěla bych být v jeho kůži. Ani za nic. Chudák malá.“

Takhle hovořila paní Ráchel k šípkovým růžím a srdce jí přetévalo citem. A kdyby byla viděla dítě, které v tu chvíli trpělivě čekalo na nádraží v Bright Riveru, byla by její lítost ještě hlubší a větší.

Překvapení Matouše Cuthberta

Matouš Cuthbert a jeho kaštanová kobyla se spokojeně kodrcali celých osm mil do Bright Riveru. Jeli po hezké cestě mezi upravenými farmami a usedlostmi, tu a tam projeli voňavým jedlovým lesem nebo úvozem, nad nímž se skláněly divoké švestky obsypané bělavými květy. Jablonořové sady vydávaly sladkou vůni, v dálce na obzoru mizely louky v nachovém oparu a

*Zpívaly v korunách hrdličky,
aby ten čas trval rok celičký.*

Matouš si cestu vychutnával po svém, až na chvíle, kdy se potkával se ženami a musel je zdravít – protože na ostrově prince Edwarda musíte zdravít každého, koho potkáte, ať ho znáte, nebo ne.

Matouš měl hrůzu ze všech žen kromě Marilly a paní Ráchel. Měl vždycky nepříjemný pocit, že se mu tahle tajemná stvoření za zády vysmívají. Možná měl i pravdu, protože byl na první pohled podivín. Nebyl to žádný krasavec, dlouhé šedé vlasy mu sahaly až po shrbená ramena a už od svých dvaceti let nosil měkký hnědý plnovous. Vlastně tenkrát ve dvaceti vypadal téměř stejně jako dnes v šedesáti, jen šedin měl méně.

Když dorazil do Bright Riveru, nebylo po vlaku nikde ani stopy. Usoudil, že přijel příliš brzy, uvázal tedy koně na dvore hostince a vešel do nádražní budovy. Dlouhé nástupiště bylo téměř prázdné – jediná osoba, kterou tam zahlédl, byla dívka. Seděla až na samém konci nástupiště na hromadě šindelů. Matouš sotva postřehl, že je to *děvče*, prošel kolem ní, ani se neohlédl, a pospíchal pryč. Kdyby si jí byl lépe

všiml, jistě by mu neuniklo napětí a očekávání v její tváři. Seděla tam a zjevně na něco nebo na někoho čekala, a protože neměla nic jiného v tu chvíli na práci, seděla a čekala tam ze všech sil.

Matouš uviděl přednostu, zrovna zamykal kancelář a chystal se domů na večeri, a zeptal se ho, jestli bude mít vlak v pět třicet zpoždění.

„Vlak v pět třicet odjel už před půlhodinou,“ odpověděl stroze přednosta. „Ale vysadili tady pro vás jednoho pasažéra – děvčátko. Čeká na vás tamhle na těch šindelích. Říkal jsem jí, aby šla do čekárny pro ženy, ale ona mi se vši vážností oznámila, že radši zůstane venku. Víc to podněcuje představitost,“ povídala. Bude to asi pěkný kvítko.“

„Ale já nečekám děvče,“ namítl Matouš rozpačitě. „Přijel jsem pro chlapce. Měl by tu být. Paní Spencerová mi měla přivést ze sirotčince v Novém Skotsku chlapce.“

Přednosta hlasitě hvízdal. „No, tak to bude asi omyl,“ usoudil. „Paní Spencerová vystoupila s touhle slečnou a dala mi ji do opatrování. Povídala, že ji se sestrou adoptujete ze sirotčince a že si pro ni přijedete.“

BRIGHT RIVER

Víc já o tom nevím – a nikde už tu žádného dalšího sirotka neschovávám.“

„Tomu nerozumím,“ hlesl Matouš bezmocně a v duchu si přál, aby tu s ním byla Marilla a všechno vyřešila.

„No tak se zeptejte toho děvčete,“ navrhl přednosta nezúčastněně. „Troufám si tvrdit, že vám to vysvětlí, pusu má pořádně prořízlou, jen co je pravda. Asi už neměli takového chlapce, jakého jste chtěli.“

Povýšeně odkráčel, měl totiž hlad, a nechal nešťastného Matouše, aby oslovil dívku – cizí dívku, sirotka – což pro něj bylo těžší, než vlézt do jámy lvové, a zeptal se jí, proč není kluk. Matouš v duchu zaúpěl, otočil se a nesměle se vydal na nástupiště směrem k ní.

Dívka ho sledovala od chvíle, kdy kolem ní prošel, a upírala na něj oči i teď. Matouš se na ni nedíval, a i kdyby se díval, neviděl by, jaká ve skutečnosti je. Běžný pozorovatel by viděl asi toto: dítě asi jedenáctileté, oblečené do velmi krátkých, velmi těsných a velmi ošklivých šatů ze zažloutlé vlněné látky. Na hlavě vybledlý hnědý námořnický klobouk, pod ním na zádech dva tlusté copy, zrzavé jako liška. Obličejík bledý, hubený a samá piha, ústa velká, stejně jako oči, které podle osvětlení a podle nálady měnily barvu ze zelené na šedou.

Tolik by zaznamenal obyčejný pozorovatel. Bystrý pozorovatel by si však všiml ještě špičaté a výrazné brady, zvědavého, živého pohledu, výrazných, pěkně vykrojených úst, širokého nápadného čela – zkrátka náš bystrý pozorovatel by usoudil, že v těle téhle slečny, z níž měl nesmělý Matouš Cuthbert tak přehnaný strach, přebývá neobyčejný duch.

Matouš byl však ušetřen toho, aby musel dívku oslovit, protože jakmile zjistila, že jde k ní, vstala, popadla jednou hubenou opálenou rukou držadlo omšelé staromódní cestovní brašny a druhou mu okamžitě podala.

„Vy jste pan Matouš Cuthbert ze Zeleného domu, vidíte?“ řekla křišťálově jasným, přívětivým hlasem. „To jsem ráda, že jste tady. Začínala jsem se bát, že pro mě nepřijedete, a představovala jsem si všechno možné, co vám v tom mohlo zabránit. Rozhodla jsem se, že

jestli pro mě dnes nepřijedete, vylezu tamhle na tu divokou třešň u zatačky a zůstanu tam až do rána. Nebála bych se a bylo by to krásné, přespat v koruně divoké třešně mezi bílými květy při měsíčku, vidíte? Představovala bych si, že bydlím v paláci ze samého mramoru. A byla jsem si docela jistá, že byste přijel ráno, když ne dnes.“

Matouš sevřel hubenou ruku neobratně ve své, a v tu chvíli se rozhodl, co udělá. Nemůže říct tomuhle dítěti se zářícíma očima, že je sem poslali omylem. Vezme ji domů, a ať jí to řekne Marilla. Stejně jí tak jako tak nemůže nechat v Bright Riveru, odloží tedy všechny otázky a vysvětlování až na potom, až v pořádku dorazí do Zeleného domu.

„Omlouvám se, že jsem přijel pozdě,“ řekl ostýchavě. „Tak pojď. Kůň čeká ve dvoře. Dej mi tu tašku.“

„Nebojte, já ji unesu!“ odpověděla vesele. „Není těžká. Mám v ní všechen svůj majetek, ale není těžká. A když se nenesu správně, vypadává jí držadlo, ale já už s tím umím zacházet, tak bych si ji radši nesla sama. Je to strašně stará brašna. Já jsem tak ráda, že jste přijel, i když by bylo hezké přespat v divoké třešni. Máme před sebou dlouhou cestu, že? Paní Spencerová říkala, že je to osm mil. Ale já jsem ráda, já strašně ráda jezdím. Ach, to je tak krásné, že s vámi budu bydlet a že k vám budu patřit. Nikdy jsem vlastně k nikomu nepatřila, ne doopravdy. Ale vůbec nejhorší to bylo v sirotčinci. Byla jsem tam jen čtyři měsíce, ale stačilo mi to. Vy jste asi nikdy nebyl sirotek v sirotčinci, tak to nemůžete pochopit. To je horší než cokoliv, co si dokážete představit. Paní Spencerová říkala, že ode mě není hezké takhle mluvit, ale já nechtěla být zlá. Ono je strašně snadné být zlý, aniž byste o tom věděl, že? Byli hodní – v tom sirotčinci. Ale nebylo tam kouska prostoru pro fantazii – jen snad ostatní sirotci. A mně se líbilo představovat si třeba, že ta holčička, co sedí vedle, je ve skutečnosti dcera hraběte a že ji jako miminko ukradla rodičům zlá chůva, která, než se stačila přiznat, tak umřela. V noci jsem většinou nespala a představovala jsem si takovéhle věci, protože ve dne na to nebyl čas. Asi proto jsem tak hubená – jsem hrozně hubená, že? Kost a kůže.“

Někdy si ale představuju, že jsem hezká a baculatá a že mám na loktech dolíčky.“

Tady se Matoušova společnice odmlčela, jednak proto, že jí došel dech, a jednak proto, že dorazili k bryčce. Mlčela, dokud nevyjeli z vesnice a nešjížděli dolů do údolí po cestě, která byla místy tak vymlatá, že se její kraje, lemované kvetoucími planými třešněmi a štíhlými bílými břízkami, tyčily několik stop nad jejich hlavami.

Děvče natáhlo ruku a ulomilo větvičku divoké švestky, která zavádila o bok bryčky.

„Není to nádhera? Co vám ten strom, co se tak naklání dolů, celý v bílém, samá krajka, připomíná?“ zeptalo se.

„Mmno, ani nevím,“ odpověděl Matouš.

„No přece nevěstu – nevěstu celou v bílém s nádherným jemným závojem. Já jsem skutečnou nevěstu nikdy neviděla, ale dovedu si ji představit. Já sama asi nevěsta nikdy nebudu. Já jsem taková obyčejná, mě si nikdo nevezme – jedině snad nějaký cizí misionář. Cizí misionáři myslím nejsou moc vybíraví. Ale stejně doufám, že jednou budu mít bílé šaty. Tak si totiž představuju tu největší pozemskou slast. Mně se hrozně líbí hezké šaty. Co si pamatuju, nikdy jsem žádné neměla, ale aspoň se na ně můžu o to víc těšit, no ne? A taky si můžu představovat, že jsem nádherně oblečená. Když jsem dnes ráno odcházela ze sirotčince, tak jsem se tak styděla za tyhle ohavné vlněné šaty! Musely je nosit všechny děti ze sirotčince, to víte... On totiž jeden obchodník z Hopetownu daroval sirotčinci celý štoček téhle látky. Prý proto, že ji nemohl prodat, ale já bych radši věřila tomu, že měl tak laskavé srdce, vy ne? Když jsme nastoupili do vlaku, tak jsem měla pocit, že se za mnou všichni ohlížejí a litují mě. Tak jsem si prostě představovala, že mám ty nejkrásnější šaty z bleděmodrého hedvábí – protože když už si něco *představujete*, tak to musí stát za to – a k tomu obrovský klobok samou kytku a rozevláté peří, zlaté hodinky a kozinkové rukavice a boty. A hned se mi celou cestu jelo líp. A když jsme jeli lodí, tak mi nebylo ani trochu špatně. Ani paní Spencerové, a té prý většinou bývá. Říkala, že na to neměla čas, protože musela hlídat, abych nevypadla

z lodi. Že to v životě neviděla, jak jsem se motala kolem toho zábradlí. Ale když jí díky tomu nebylo špatně, tak to byl vlastně dobrý skutek, že jsem se tam motala, no ne? A já jsem chtěla všechno vidět, co na té lodi bylo k vidění, protože jsem nevěděla, jestli se mi to ještě někdy v životě poštěstí. Ach, tady jsou zase třešně, a všechno kvete! Tenhle ostrov je jeden velký květ. Už teď ho mám ráda, a tolik se těším, že tu budu bydlet! Vždycky jsem slyšela, že ostrov prince Edwarda je nejkrásnější místo na světě, a představovala jsem si, že tam bydlím, ale nikdy mě nenapadlo, že tam jednou budu bydlet doopravdy! To je přece nádhera, když se vám splní sen, že? Ale tyhle červené cesty jsou tak legrační. Když jsme v Charlottetownu nastoupili do vlaku a za oknem se začaly míhat tyhle červené cesty, ptala jsem se paní Spencerové, proč jsou červené, ale ona povídala, že bohužel neví a abych jí už proboha ušetřila dalších otázek. Že jsem jí jich položila snad už tisíc. Nejspíš ano, ale jak má člověk zjistit, jak to všechno je, když se nezeptá? A *proč* jsou teda ty cesty červené?“

„Mmno, ani nevím,“ řekl Matouš.

„No, to časem zjistíme. Není to krásné, když si pomyslíte, co všechno ještě můžeme časem zjistit? Když si to uvědomím, tak jsem prostě ráda na světě – je tak zajímavý! Nebyl by ani zpola tak zajímavý, kdybychom už všechno věděli, vidíte? Nezbyl by v něm žádný prostor pro fantazii. Ale já jsem asi moc upovídaná, že? Všichni mi to pořád říkají. Nemám být radši zticha? Řekněte, a já budu. Já *umím* mlčet, když se rozhodnu, i když je to těžké.“

Matoušovi bylo k jeho velkému překvapení dobře. Měl stejně jako většina nemluvných lidí rád lidi povídavé, když byli ochotní mluvit sami a nečekali od něho konverzaci. Nikdy by ho však nenapadlo, že se bude cítit tak dobře ve společnosti malého děvčete. Se ženami měl jen ty nejhorší zkušenosti, a malé holky byly ještě horší. Nesnášel, jak kolem něho vždycky ostýchavě proklouzly, a přitom ho úkosem sledovaly, jako by čekaly, že je spolkne zaživa, když se odváží slovo promluvit. A přesně tak se chovaly dobře vychované dívky z Avonlea. Ale tahle pihatá holka byla úplně jiná, a i když mu to tak rychle

nemyslelo, a tak pro něho bylo občas těžké stačit jejím myšlenkovým pochodům, uvědomil si, že je mu v její povídací společnosti vlastně dobře. Řekl tedy se svou obvyklou ostýchavostí: „Ale ne, jen povídej. Mně to nevadí.“

„Ach, to jsem ráda. My dva spolu budeme náramně dobře vycházet. To je taková úleva, když člověk může mluvit, kdy chce, a nikdo mu u toho nevykládá, že dítě má být vidět, a ne slyšet. Mně to vždycky říkali od rána do večera. A taky se mi smějou, protože někdy mluvím jako kniha. Ale když máte v hlavě velké myšlenky, tak přece musíte mluvit jako kniha, že ano?“

„Mmno, zní to rozumně,“ odpověděl Matouš.

„Paní Spencerová říkala, že mám ostrý jazyk, ale to není pravda, já mám úplně normální jazyk. A paní Spencerová taky říkala, že bydlíte v Zeleném domě. Na všechno jsem se jí hned vyptala. Všude okolo jsou prý stromy. To mi udělalo takovou radost! Já mám stromy hrozně ráda. Kolem sirotčince žádné nebyly, jenom pár takových ubohých mrzáčků v nabílených ohrádkách. Taky vypadaly jako sirotci, opravdu. Bylo mi jich líto až k pláči. Říkala jsem jim vždycky: „Ach, vy malí chudáčci! Kdybyste rostli v hlubokém lese mezi ostatními stromy, v měkoučkém mechu, kdyby se vám ke kořenům skláněly zvonečky a kolem tekla potok a ve větvích vám zpívali ptáci, to byste si mohli klidně růst! Ale tady nemůžete. Já vím, jak vám je, stromečky moje.“ Bylo mi dnes smutno, když jsem od nich odjížděla. Člověk si na tyhle věci rychle zvykne, vidíte? Je někde blízko vašeho domu potok? Na to jsem se paní Spencerové zapomněla zeptat.“

„No, ano, je hned za domem.“

„Ach, to je jako v pohádce! Vždycky jsem snila o tom, že budu bydlet blízko potoka. Ale nikdy jsem si nemyslela, že jednou vážně budu. Sny se většinou nesplní, že ne? To by byla krása, kdyby se každý sen splnil. Ale teď jsem skoro úplně šťastná. Úplně šťastná být nemůžu, protože – no, jaká je tohle podle vás barva?“

Přehodila si jeden z dlouhých lesklých copů přes hubené rameno a podržela ho Matoušovi před očima. Matouš nebyl zvyklý

posuzovat barvu dámských kadeří, ale v tomto případě nebylo nad čím váhat.

„Zrzavá, ne?“ řekl.

Dívka upustila cop s povzdechem, který jako by pramenil až někde v patách a naráz vyslovil všechny strasti lidského rodu.

„Ano, zrzavá,“ připustila odevzdaně. „Takže vidíte, že nemůžu být úplně šťastná. Nikdo, kdo má takovéhle vlasy, totiž nemůže. To ostatní už mi tolik nevadí – ty pihy ani zelené oči, ani to, že jsem tak hubená. Já si prostě představím, že mám krásnou broskvovou pleť a zářivé pomněnkové oči. Ale ty vlasy, ty si odmyslet neumím. To prostě nejde, ať se snažím sebevíc. Vždycky si říkám: ‚mám nádherné havraní vlasy, mám nádherné havraní vlasy,‘ jenže stejně *vím*, že jsou zrzavé jako liška, a rve mi to srdce. To bude moje doživotní trápení, tohleto. Jednou jsem četla román o dívce, která měla doživotní trápení, ale nebyly to zrzavé vlasy. Ona měla zlaté vlasy a alabastrovou pleť, víte? Co je to ten alabastr? Na to jsem nikdy nepřišla. Vy to víte?“

„Mmno, vlastně ani nevím,“ odpověděl Matouš, kterému se začínala zvolna točit hlava. Připadal si jako kdysi za mlada, když ho jednou vylákal kamarád na kolotoč.

„No, ať to bylo, co to bylo, muselo to být asi něco moc krásného, protože ona byla božsky krásná. Představil jste si někdy, jaké to asi musí být, být božsky krásný?“

„Mmno, ne, nepředstavil,“ přiznal se Matouš bezelstně.

„To já ano. Co byste si vybral, být božsky krásný, nepředstavitelně chytrý, nebo andělsky dobrý?“

„Mmno, já... já ani nevím.“

„Já taky ne. Nikdy se nemůžu rozhodnout. Ale to nevadí, protože stejně nikdy ani jedno z toho nebudu. Je jisté, že andělsky dobrá nebudu nikdy. Paní Spencerová říkala – ach, pane Cuthberte! Pane Cuthberte!! Pane Cuthberte!!!“

To nebyla slova paní Spencerové, ani dívka nevypadla z bryčky, ani Matouš neudělal zázrak. Prostě zatočili a octli se v Aleji.

Alej tomu říkali newbridgestí. Byl to asi necelých pět set metrů

dlouhý úsek cesty, nad nímž tvořily klenbu větve rozložitých jabloní, které tu před lety vysadil jakýsi podivínský starý farmář. Nad hlavami tak teď měli jednolitě krajkové loubí nádherně vonících sněhobílých květů. Mezi větvemi probleskoval nachový soumrak a v dáli před nimi zářily červánky jako velké okno na konci lodi v katedrále.

Dívka oněměla. Opřela se, sepjala hubené ruce a hluboko zaklonila hlavu, aby tu bílou nádheru dobře viděla. Ještě když vyjeli ven a blížili se ze svahu k Newbridgi, nepromluvila ani slovo. S ohromným výrazem se dívala do dáli na zapadající slunce a před očima jí na zářícím pozadí tančily všemožné výjevy. Rušnou vesnicí Newbridge, kde na ně štekali psi, pokřikovali kluci a vyhlížely zvědavé tváře z oken, projeli ještě pořád mlčky. Uběhly další tři míle, a dívka stále nemluvila. Bylo zřejmé, že umí mlčet stejně intenzivně, jako umí brebentit.

Nakonec prolomil ticho jako první Matouš: „Musíš být unavená a asi máš hlad,“ napadlo ho jako jediný důvod jejího dlouhého mlčení. „Ale už to nemáme daleko – tak nanejvýš míli.“

Probrala se ze zamyšlení s hlubokým povzdechem a podívala se na něho zasněnými očima, prozrazujícíma, že její duše byla daleko, velmi daleko.

„Ach, pane Cuthberte, to místo, kterým jsme projížděli, to bílé, co je to?“

„Mmno, asi myslíš Alej,“ řekl Matouš po chvilce váhání. „Je docela hezká.“

„Hezká? To je slabé slovo. Krásná taky. Nic z toho nestačí. Nádherná, skvostná! Poprvé jsem viděla něco, co se nedalo vylepšit fantazií. Uspokojilo mě to tady uvnitř,“ dala si ruku na srdce, „Způsobilo mi to takovou zvláštní bolest... ale příjemnou. Cítil jste někdy něco podobného, pane Cuthberte?“

„Mmno... nemůžu si vzpomenout.“

„To já už mockrát – kdykoliv vidím něco tak božsky krásného. Ale tak nádhernému místu by se nemělo říkat Alej. To ho vůbec nevytahuje. Mělo by se mu říkat třeba – počkejte – Bílé opojení. No nebylo by to krásné jméno? Mně když se nelíbí, jak se někdo nebo něco

jmenuje, tak hned vymyslím nové pojmenování. V sirotčinci byla holka, jmenovala se Hepziba Jenkinsová, ale já jsem si vždycky představovala, že se jmenuje Rosálie De Vere. Zrovna tak tomuhle místu budou ostatní dál říkat Alej, ale pro mě to vždycky bude Bílé opojení. Už máme před sebou opravdu jen míli? To jsem ráda, ale taky mě to mrzí. Byla to tak hezká cesta a mě vždycky mrzí, když něco hezkého končí. Třeba potom přijde něco ještě hezčího, jenže s tím se nikdy nedá počítat. Nakonec to totiž většinou dopadne přesně naopak. Já s tím mám zkušenosti. Ale stejně se těším domů. Víte, já jsem nikdy opravdový domov neměla. Takže když si pomyslím, že vážně jedu domů, zase cítím tu příjemnou bolest... Ach, to je krása!“

Přejeli po hřebeni kopce. Pod nimi se rozprostíral rybník, dlouhý a klikatý jako řeka. Uprostřed jej protínal most a od mostu až k dolnímu konci, oddělenému hrází jantarových písečných dun od tmavomodrých vod zálivu, hrála jeho hladina směsicí všech barev – od nejjemnější šafránové a růžové až po éterickou zeleň – přes mnoho prchavých odstínů, které ani nemají jméno. Za mostem se rybník ztrácel mezi jedlemi a javory a jeho hladina jen temně probleskovala mezi jejich mihotajícími se stíny. Tu a tam se nad ni nakláněla z břehů divoká švestka jako bíle oděná dívka, stojící na špičkách a prohlížející si svůj vlastní odraz. Z bažiny u okraje rybníka se jasně nesl hořkosladký zpěv žabího sboru. Za jabloňovým sadem na svahu prosvítal malý šedý domek. Ještě nebyla tma, ale v jednom okně už se svítilo.

„To je Barryho rybník,“ řekl Matouš.

„Tohle jméno se mi taky nelíbí. Budu mu říkat – počkejte – Zářivé jezero. Ano, to je ono. Já to poznám, protože mi přeběhl mráz po zádech. Vždycky, když přijdu na to správné jméno, přeběhne mi mráz po zádech. Běhá vám taky někdy mráz po zádech?“

Matouš přemýšlel.

„Mmno... ano. Vždycky, když vidím ty ošklivé bílé larvy v záhonu na okurky. Protiví se mi.“

„To asi nebude to stejné mrazení. Že ne? Larvy a zářivá jezera, to je něco úplně jiného. Ale proč se tomu říká Barryho rybník?“

„No, asi proto, že tamhle v tom domku bydlí pan Barry. Jmenuje se to tam Na Svahu. Kdyby tam nebylo to křoví, tak už bys viděla náš dům. Ale musíme ještě přes most a pak okolo po cestě, ještě tak půl míle.“

„A nemá pan Barry malou dceru? Teda ne úplně malou, asi tak velkou jako já?“

„Má, jedenáctiletou. Jmenuje se Diana.“

„Ach!“ ozval se dlouhý vzdech. „Jaké krásné jméno!“

„Mmno... já nevím. Mně se tolik nelíbí, je to jako pro pohana. Taková Jana nebo Marie, to je jiná. Ale když se Diana narodila, bydlel tam u nich učitel a oni ho nechali, aby jí vybral jméno, a tak vybral Dianu.“

„Kéž by býval byl nablízku nějaký učitel, když jsem se narodila já! Ach, už jsme na mostě. Teď zavřu oči. Já se mostů strašně bojím. Nemůžu se ubránit představě, že až budeme uprostřed, celý most se prolomí jako zavírací nůž a spolkně nás hladina. Tak vždycky zavírám oči. Ale když cítím, že se blížíme doprostřed, tak je stejně musím otevřít. Protože, víte, kdyby se ten most *přece jen* prolomil, tak bych to chtěla vidět. Jak to krásně rachotí! To se mi na tom vždycky líbí. No není to nádhera, že je na světě tolik věcí, co se člověku líbí? A je to. Ještě se ohlédnu. Dobrou noc, drahé Zářivé jezero. Já dávám vždycky dobrou noc věcem, co mám ráda, jako bych ji dávala lidem. Myslím, že se jim to líbí. Ta voda vypadá úplně, jako kdyby se na mě smála.“

Když vyjeli na další kopec a zabočili, utrousil Matouš: „No, už jsme skoro doma. Tamhleto je náš dům.“

„Ne, neříkejte mi to,“ přerušila ho jako bez dechu, zatahala ho za zvednutou ruku a zakryla si oči, aby neviděla, kam ukazuje. „Já budu hádat. Určitě to uhodnu.“

Otevřela oči a rozhlédla se. Byli na hřebeni kopce. Slunce už zapadlo, ale krajinu bylo ještě ve slábnoucím světle dobře vidět. Směrem na západ se tyčila proti aksamitové obloze tmavá kostelní věž. Pod ní se táhlo údolíčko a za ním dlouhý pozvolný svah s úhlednými domky a farmami. Oči děvčete dychtivě přejížděly jeden dům za druhým.

Nakonec spočinuly na jednom na levé straně, daleko od cesty, matně se bělajícím mezi kvetoucími stromy v šeru lesa. Na jihozápadním cípu oblohy nad ním svítila obrovská, křišťálově bílá hvězda jako lampa, ukazující cestu, jako příslib.

„To je on! Že ano?“ zeptala se a ukázala na dům.

Matouš potěšeně poplácal kobyly opratěmi po hřbetě.

„Mmno, uhodla jsi! Paní Spencerová ti ho asi dopodrobna popsala.“

„Nepopsala – opravdu ne. Co mi o něm řekla, by mohlo platit o jakémkoliv jiném domě tady. Netušila jsem, jak ve skutečnosti vypadá. Ale hned, jak jsem tenhle dům uviděla, poznala jsem, že to je můj domov. Ach, připadám si jako ve snu. Určitě už mám paži samou modřinu, tolikrát jsem se dnes štípla! Co chvíli mě přepadne hrozný strach, že je to všechno jen sen. A tak se musím štípnout, abych uvěřila, že je to pravda – jenže pak jsem si uvědomila, že i kdyby to byl jen sen, tak je lepší snít, dokud to jde, a tak už se neštípu. Ale tohle *není* sen, my jedeme domů!“

S dojatým povzdechem zmlkla. Matouš se neklidně vrtěl. Byl rád, že to Marilla, a ne on, bude muset tomuhle nebohému sirotkovi

oznámít, že tohle není domov, po kterém tolik touží. Projeli kolem Lyndeových – panovala už tma, ale ne zas taková, aby je paní Ráchel ze své pozorovatelný za oknem neviděla – vyjeli na kopec a zamířili dlouhou příjezdovou cestou k Zelenému domu. Když přijeli až k vratům, Matouš se podívil, jak silný odpor se v něm zvedl, když si uvědomil, co jeho společníci čeká. Nemyslel ani na Marillu, ani na sebe, ani na potíže, které jim tento omyl jistojistě způsobí, ale jen na zklamání tohoto dítěte. Když si představil, jak udusí to nadšené světlo v jejích očích, měl pocit, že je to vražda, že cosi zabíjí – tentýž pocit, který mívá, když musí zabít jehně nebo tele nebo vůbec jakékoli jiné nevinné stvoření.

Vjeli do dvora. Panovala tam tma, a ze všech stran se ozývalo hedvábné šustění topolových listů.

„Poslouchejte, stromy mluví ze spaní,“ zašeptala, když ji vzal do náruče a postavil na zem. „Copak se jim asi zdá?“

Pak pevně sevřela starou brašnu, v níž měla „celý svůj majetek“, a následovala Matouše do domu.

Překvapení Marilly Cuthbertové

Jakmile Matouš vzal za kliku, přiběhla mu Marilla naproti. Když však spatřila podivnou postavičku v tuhých nehezkých šatech, s dlouhými zrzavými copy a dychtivýma, zářícíma očima, oněměla úžasem.

„Matouši, kdo to je?“ vykřikla. „Kde je chlapec?“

„Žádný nepřišel,“ hlesl Matouš bezmocně. „Jen ona.“

Kývl směrem k děvčeti a uvědomil si, že se jí vlastně ani nezeptal, jak se jmenuje.

„Žádný nepřišel! *Musel* přece přijet!“ trvala na svém Marilla. „Řekli jsme přece jasně paní Spencerové, že chceme chlapce.“

„Ale paní Spencerová chlapce nepřivezla. Přivezla ji. Ptal jsem se přednosty. A já jsem ji tam nemohl nechat, ať je to omyl, nebo ne.“

„No, to je mi pěkné nadělení!“ lamentovala Marilla.

Děvče během jejich rozhovoru mlčelo, pouze přejíždělo pohledem z jednoho na druhého. Nadšený výraz jejích očí byl ten tam. Náhle jako by plně pochopila, o čem je řeč. Upustila omšelou brašnu, udělala krok dopředu a sepjala ruce.

„Vy mě nechcete!“ vykřikla. „Vy mě nechcete, protože nejsem kluk! To se dalo čekat! Nikdy mě nikdo nechtěl. Mělo mě napadnout, že je to příliš krásné, aby to mohla být pravda. Měla jsem si uvědomit, že mě nikdy nikdo nechce. Bože, co mám dělat? Asi budu brečet!“

A rozplakala se. Sedla si na židli, lokty položila na stůl, zabořila do nich obličej a začala usedavě plakat. Marilla s Matoušem si nad kamny vyměňovali nesouhlasné pohledy. Žádný z nich nevěděl, co udělat nebo říct. Nakonec se slova váhavě ujala Marilla.

„No tak, přece nebudeš plakat. Vždyť nemáš proč.“

„Mám proč!“ Děvče prudce zvedlo hlavu, a odhalilo tak uplakaný obličej a chvějící se rty. „Vý byste taky brečela, kdybyste byla sirotek, přijela někam, kde máte najít domov, a tam zjistila, že vás nechťejí, protože nejste kluk! Bože, tohle je ta největší *tragédie*, co mě kdy potkala!“

Na Marillině zachmuřené tváři problesklo cosi jako váhavý náznak úsměvu, poněkud křečovitý po dlouhém neužívání.

„No tak už neplač. Dnes večer tě ven nevyženeme. Stejně tady musíš zůstat, dokud se to nevyjasní. Jak se jmenuješ?“

Děvče na okamžik zaváhalo.

„Mohli byste mi, prosím, říkat Kordélie?“ zeptala se dychtivě.

„Říkat ti Kordélie! Tak se jmenuješ?“

„N-ne, nejmenuju, ale strašně ráda bych se tak jmenovala. Je to tak dokonale elegantní jméno.“

„Já ti ale vůbec nerozumím. Když nejsi Kordélie, jak se tedy jmenuješ?“

„Anna Shirleyová,“ odpověděla váhavě nositelka tohoto jména, „ale, prosím, říkejte mi Kordélie. Vám to přece může být jedno, když tu stejně dlouho nezůstanu, no ne? A Anna je tak obyčejné, neromantické jméno!“

„Hlouposti!“ zpražila ji nechápavě Marilla. „Anna je hezké, rozumné jméno. Nemusíš se za ně stydět.“

„Ale já se za ně nestydím,“ vysvětlovala Anna. „To jen, že se mi Kordélie líbí víc. Já jsem si vždycky představovala, že se jmenuju Kordélie – aspoň v poslední době. Když jsem byla malá, tak jsem si představovala, že jsem Geraldina, ale teď se mi víc líbí Kordélie. Ale jestli mi budete říkat Anna, prosím vás, vyslovujte to s dvěma n.“

„A záleží na tom?“ zeptala se Marilla s dalším lehce křečovitým úsměvem a vzala do ruky konvici na čaj.

„*Strázně* moc. Zní to *mnohem* líp. Copak vy, když slyšíte nějaké jméno, ho před sebou hned v duchu nevidíte, jako by bylo vytištěné? Já ano, a „Ana“ vypadá hrozně, ale „Anna“ o tolik vznešeněji! Když mi budete říkat A-n-n-a, smírím se možná i s tím, že nejsem Kordélie.“

„No dobrá, A-n-n-o. Mohla bys nám říct, jak došlo k tomu omylu? Vzkázali jsme paní Spencerové, aby nám přivezla chlapce. To žádné v sirotčinci neměli?“

„Ale ano, byla jich tam spousta. Ale paní Spencerová *jasně* řekla, že chcete asi jedenáctileté děvče. A vychovatelka prohlásila, že bych vám mohla vyhovovat já. Neumíte si představit, jakou jsem z toho měla radost! Celou noc jsem nespala. Ale...“ dodala vyčítavě a otočila se k Matoušovi, „proč jste mi neřekl hned na nádraží, že mě nechcete, a nenechal mě tam? Kdybych nebyla viděla Bílé opojení a Zářivé jezero, bylo by to pro mě všechno jednodušší.“

„O čem to proboha mluví?“ zeptala se Marilla a nechápavě zírala na Matouše.

„Jen... jen naráží na něco, o čem jsme se bavili cestou,“ odpověděl Matouš spěšně. „Jdu ustájit kobylu, Marillo. Uvař zatím čaj.“

„Nikoho jiného už paní Spencerová nepřivezla?“ pokračovala Marilla, když Matouš odešel.

„Jen pro sebe Lily Jonesovou. Lily je teprve pět a je moc krásná. Má kaštanové vlasy. Kdybych byla krásná a měla kaštanové vlasy, nechali byste si mě?“

„Ne. My potřebujeme chlapce, aby pomohl Matoušovi s prací. Děvče nám není nic platné. Sundej si klobouk. Dám ti ho i s taškou na stolek v hale.“

Anna si pokorně sundala klobouk. Matouš se za chvíli vrátil a všichni se posadili k večeři. Ale Anna nemohla jíst. Marně okusovala krajíc chleba s máslem a ukrajovala jablečnou zavařeninu z vroubkované skleněné mističky, která stála u jejího talíře. Nedokázala do sebe dostat vůbec nic.

„Ty nejíš,“ řekla Marilla ostře, jako by to byl vážný prohřešek.

Anna vzdechla.

„Já nemůžu. Jsem úplně zoufalá. Vy můžete jíst, když jste úplně zoufalá?“

„Já jsem nikdy nebyla úplně zoufalá, takže nevím,“ odpověděla Marilla.

„Nikdy? A to jste si ani nikdy nezkusila *představit*, že jste úplně zoufalá?“

„Ne.“

„Tak to mě asi nemůžete pochopit. Je to strašně ošklivý pocit. Když chcete polknout, objeví se vám v krku knedlík, a nejde polknout vůbec nic, ani čokoládovou karamelu. Já jsem jednou před dvěma lety jedla čokoládovou karamelu a to byla panečku pochoutka. Od té doby se mi často zdává, že mám spoustu čokoládových karamel, ale vždycky, když se je chystám sníst, tak se z toho snu probudím. Doufám, že se neurazíte, když nemůžu jíst. Je to všechno moc dobré, ale já opravdu nemůžu.“

„Asi je unavená,“ řekl Matouš, který od svého příchodu ze stodoly ještě nepromluvil. „Měla by jít spát, Marillo.“

Marilla přemýšlela, kam Annu uložit. Pro toužebně očekávaného chlapce ustlala na gauči v pokojíku vedle kuchyně. Bylo to tam čisté a útulné, ale pro dívku se to nehodilo. Ovšem pokoj pro hosty nepřípadal pro nějakého toulavého sirotka v úvalu. Zůstával tedy jedině pokoj v podkroví. Marilla zapálila svíčku a pokynula Anně, aby šla za ní. Anna ji bezduše následovala, cestou si ze stolku v hale vzala klobouk a brašnu. Hala byla až nelidsky čistá.

Podkrovní pokojík, do kterého vystoupaly, vypadal ještě čistší.

Marilla postavila svíčku na trojhranný stůl se třemi nohama a roztlala postel.

„Noční košili doufám máš?“ zeptala se.

Anna přikývla.

„Mám dvě. Ušila mi je vychovatelka v sirotčinci. Jsou strašně krátké. V sirotčinci není z čeho brát, a tak je tam všechno kratší – aspoň u nás v chudém sirotčinci. Já nesnáším krátké noční košile. Ale snít se v nich dá stejně dobře jako v košili až na zem s volánky kolem krku, to je jediná útěcha.“

„Tak se rychle převleč a vlez si do postele. Já se za chvíli vrátím a zhasnu svíčku. Nevěřím ti, že bys ji zhasla sama. Ještě bys nám to tu podpálila.“

Když Marilla odešla, Anna se posmutněle rozhlédla kolem sebe. Bílé zdi žalostně zely prázdnotou, až Annu napadlo, že je to samotné musí trápit. Podlaha byla také holá, až na kulatou pletenou rohožku

uprostřed, jakou Anna ještě neviděla. V rohu místnosti stála postel, vysoká a staromódní, na čtyřech tmavých, nízkých, zahnutých nožkách. V protějším rohu stál onen už zmíněný trojhranný stůl ozdobený bachratým červeným sametovým jehelníčkem, tak tvrdým, že by odolal i tomu nejodvážnějšímu špendlíku a ohnul mu hrot. Nad ním viselo malé zrcadlo. Uprostřed mezi stolkem a postelí bylo okno se sněhobílou mušelinovou záclonkou a naproti stojan s umyvadlem. Celý pokoj byl nevýslovně strohý, až z toho Annu zamrazilo do morku kostí. Vzlykla, rychle se svlékla, natáhla si krátkou noční košili a skočila do postele. Zabořila tvář do polštáře a přikrývku si přetáhla přes hlavu. Když přišla Marilla zhasnout svíčku, prozrazovalo Anninu přítomnost jen pár omšelých svršků nedbale poházených po zemi a neuspořádaně vyhlížející postel.

Marilla pomalu posbírala Anniny šaty ze země, pečlivě je srovnala na strohou žlutou židli, vzala svíčku a došla k posteli.

„Dobrou noc,“ řekla zvláštním, ale ne nepřívětivým tónem.

Vtom se z přikrývek s překvapivou rychlostí vynořila Annina bledá tvář a velké oči.

„Jak mi můžete přát *dobrou noc*, když víte, že to bude ta nejhorší noc, co jsem kdy zažila?“ řekla vyčítavě.

Pak opět zmizela pod přikrývkou.

Marilla pomalu došla do kuchyně a začala mýt nádobí od večere. Matouš seděl a kouřil – to bylo jasné znamení, že něco není v pořádku. Kouřil jen zřídkakdy, protože Marilla to považovala za odporný zlozvyk. Někdy však cítil, že si musí zapálit, a tehdy nad tím Marilla přimhouřila oko, protože věděla, že si člověk občas musí nějak ulevit.

„No, to je teda pěkné nadělení,“ prohlásila rozložbeně. „Tak to dopadá, když člověk něco vzkáže, místo aby to vyřídil sám. Spencerovi to museli nějak poplést. Jeden z nás bude muset zítra zajet za paní Spencerovou, jinak to nejde. To děvče se musí poslat zpátky do sirotčince.“

„Ano, asi ano,“ odpověděl Matouš váhavě.

„*Asi ano?* Copak to nevíš jistě?“

„Mmno... je to vážně milé děvče, Marillo. Je mi to docela líto, poslat ji zpátky, když se jí tu tak líbí.“

„Matouši Cuthberte, snad nechceš říct, že bychom si ji měli nechat!“

Kdyby byl Matouš řekl, že se postaví na hlavu, Marillu by to nemohlo víc překvapit.

„Mmno... tak tedy ne – asi spíš ne,“ koktal Matouš, nucen proti své vůli, aby se vyjádřil jednoznačně. „Asi... bychom si ji skutečně nemohli nechat.“

„To bych řekla. K čemu by nám tu byla?“

„My bychom jí ale mohli k něčemu být,“ utrousil Matouš nečekaně.

„Matouši Cuthberte, to dítě tě snad uhranulo! Vždyť ty si ji chceš nechat! Já ti to vidím na očích!“

„Mmno... je to opravdu zajímavé děvče,“ odvážil se namítnout Matouš. „Měla bys ji slyšet, jak brebentila celou cestu z nádraží.“

„No, proříznutou pusou teda má, to jsem si hned všimla. To jí ale není nijak ke cti. Nemám ráda děti, co moc mluví. Nechci děvče ze sirotčince, a i kdybych chtěla, takovouhle bych si nevybrala. Má v sobě něco, čemu nerozumím. Kdepak, ta se musí urychleně vrátit, odkud přišla.“

„Mohl bych si najmout na pomoc malého Francouze,“ navrhl Matouš, „a ty bys měla společnost.“

„Nepotřebuju společnost,“ odsekla. „Já si ji tu nenechám.“

„Dobrá, jak myslíš, Marillo,“ řekl Matouš, vstal a odložil dýmku. „Jdu spát.“

A šel. Nakonec odešla spát i rozmrzelá Marilla, když domyla všechno nádobí. A nahoře v pokojíku plakalo opuštěné, po citu toužící děvčátko tak dlouho, až usnulo.

Ráno v Zeleném domě

Když se Anna probudila, bylo už dávno světlo. Zmateně se posadila na posteli a podívala se na okno, kterým pronikala záplava bujarého ranního světla a za nímž se na modré obloze míhalo cosi bílého a nadýchaného.

Na chvíli si nemohla uvědomit, kde je. Nejdřív ji přepadlo radostné rozechvění, jako by ji čekalo něco velmi příjemného. Pak si ale uvědomila, jak se věci mají. Je v Zeleném domě a nechťejí ji tu, protože není kluk!

Ale je ráno a, ano, za oknem jí kvete třešeň! Jedním skokem byla venku z postele a rychle přeběhla pokoj. Otevřela vysouvací okno. Šlo to ztuha, okno vrzalo, jako by je nikdo neotvíral celou věčnost – což byla ostatně pravda. Drželo tak pevně, že je ani nebylo třeba ničím podpírat, aby se nezavřelo.

Anna si klekla, dívala se do červnového rána a oči jí zářily nadšením. No není to nádhera? Není to tu jako v ráji? Když si pomyslí, že tu nemůže zůstat! Bude si představovat, že tu zůstane. Tady je přece tolik místa pro představivost!

Venku rostla obrovská třešeň, tak blízko domu, až se ho její větve dotýkaly, a byla tak hustě obsypaná květy, že mezi nimi nebyl vidět ani lísteček. Z obou stran podél domu se táhl ovocný sad, na jedné straně rostly jabloně, na druhé třešně. Všechno kvetlo.

Trávník byl posetý pampeliškami. Dole na zahradě rostly šeříky s nachovými květy, jejichž omamnou vůni zanašel ranní vánek až k Anně do okna.

Pod zahradou se k úvozu u potoka lemovaného bílými břízami, které vyrůstaly z podrostu, kde se dalo vytušit bohatství mechu a kapradí, svažovalo zelené pole šťavnatého jetele. Za ním se táhl kopec, celý zelený a šřapatý od smrků a jedlí. Z mezery mezi nimi vyčníval konec šedého štítu malého domku, který Anna včera zahlédla z druhé strany u Zářivého jezera.

Nalevo stály velké stodoly a za nimi, dole u zelených svažujících se polí, probleskovala třpytivá hladina moře.

Anně zářily oči, dychtivě se snažila všechnu tu krásu pojmout a vstřebat. Viděla v životě, chudinka, už tolik nehezkých míst, ale tohle bylo tak krásné jako její nejbujnější sny.

Klečela a nevnímala nic než tu krásu před sebou, až ji náhle polekala čísi ruka na jejím rameni. Byla to Marilla. Anna ji ve svém zasnění neslyšela přijít.

„Je čas se obléknout,“ oznámila jí stroze Marilla.

Marilla vlastně nevěděla, jak má s dívkou mluvit, a proto byla bezděky strohá a úsečná, i když nechtěla.

Anna vstala a dlouze vzdechla.

„Ach, není to krása?“ řekla a ukázala ven.

„Je to veliký strom,“ odpověděla Marilla, „a krásně kvete, ale třešně za moc nestojí – jsou malé a samý červ.“

„Já ale nemyslím jen ten strom. Ano, je krásný, dokonce *oslnivě* krásný a kvete, jako by to o sobě věděl, ale vůbec všechno tady, celou zahradu, sad, potok, les, celý krásný, širý svět. Nemáte pocit, že v takovéhle ráno člověk najednou miluje celý svět? Já úplně slyším, jak se ten potok směje. Všimla jste si někdy, jak jsou potoky veselé? Pořád se smějí. I v zimě je slyším pod ledem. Já jsem tak šťastná, že je tady kousek potok. Vy si asi řeknete, že mi to může být jedno, když si mě tu nenecháte, ale to ne. Já budu vždycky ráda vzpomínat, že kolem Zeleného domu teče potok, i když už ho nikdy neuvidím. Kdyby tu ten potok nebyl, tak by mě *pronásledoval* takový divný pocit, že tu něco chybí. Dnes ráno nejsem úplně zoufalá. Ráno nikdy nejsem. No není to krása, že má každý den ráno? Ale stejně je mi smutno. Zrovna jsem

si představovala, že mě chcete a že tu s vámi zůstanu navždycky. Moc mi to pomohlo. Ale to nejhorší na snech je, že se z nich musíte probudit, a pak to bolí.“

„Tak se radši obleč a přijď dolů a zapomeň na představy,“ řekla Marilla, když se konečně dostala ke slovu. „Snídaně už je připravená. Umyj se a učeš. Okno nech otevřené a peřinu přehoď přes pelest. A pospěš si.“

Anna si zjevně uměla pospíšet, když k tomu měla důvod. Za deset minut byla dole oblečená, vzorně upravená, tvář umytou, vlasy učešané, copy zapletené a v duši jí hrál pocit, že splnila všechny Marillyny požadavky. Ve skutečnosti však zapoměla přehoďit peřinu přes postel.

„Dnes mám pořádný hlad,“ oznámila a vklouzla do židle, kterou jí Marilla připravila. „Svět už mi nepřípadá tak ukrutný jako včera. Mám radost, že svítí sluníčko. Ale když ráno prší, tak to mám taky docela ráda. Všechna rána jsou zajímavá, nezdá se vám? Nevíte, co všechno se za ten den semele, a můžete si představovat tolik věcí. Ale stejně jsem ráda, že neprší, protože to je člověk hned veselejší a všechno líp nese. A já toho musím unést tolik! Ono je hezké, když člověk slyší o utrpení a představuje si, jak ho sám hrdinsky snáší, ale když to na vás potom opravdu přijde, tak to je zlé, vidíte?“

„Pro boha svatého, buď už zticha. Na tak malou žábu moc mluvíš.“

Anna tedy ztichla a mlčela tak poslušně a ze všech sil, že z toho byla Marilla až nervózní, jako by to najednou bylo cosi cizího, rušivého. Matouš také mlčel, ale to bylo přirozené. Snídaně tedy proběhla mlčky.

Anna byla během snídaně stále méně duchem přítomná. Jedla mechanicky, její velké oči nehybně spočívaly na obloze za oknem. To Marillu znervózňovalo ještě víc. Měla nepříjemný pocit, že zatímco tohle divné dítě sedí u stolu, duchem se toulá na křídlech fantazie někde mezi oblaky. Kdo by chtěl takové dítě do domu?

Matouš si však přesto přál, aby zůstala, zrovna Matouš! Marilla cítila, že si to dnes ráno nepřeje o nic míň než včera a že si to bude přát i nadále. To je celý Matouš. Ten když si něco vezme do hlavy, trvá na

tom s neuvěřitelnou tichou houževnatostí – stokrát mocnější a účinnější, než kdyby o tom mluvil od rána do večera.

Když dojedli, Anna se vrátila na zem a nabídla se, že umyje nádobí.

„A umíš to?“ zeptala se Marilla nedůvěřivě.

„Docela dobře. Ale ještě líp umím hlídat děti. V tom mám velké zkušenosti. Škoda, že tu žádné nemáte.“

„No, jeden poklad v domě mi zatím stačí. Naše hlavní starost jsi teď *ty*, to mi věř. Nevím, co s tebou. Matouš je starý blázen!“

„Mně připadá moc milý,“ poznamenala Anna vyčítavě. „Je tak chápavý! Vůbec mu nevadilo, že jsem celou cestu mluvila – ono se mu to snad dokonce líbilo. Hned na první pohled jsem poznala, že je to spřízněná duše.“

„No, jste oba pěkní podivíni, to máš pravdu,“ odfrkla si Marilla. „Dobře, tak umyj nádobí. Vezmi si dost teplé vody a dobře to utři. Já mám dnes ráno plno práce a odpoledne musím zajet k paní Spenceové do White Sands. Pojedeš se mnou a rozhodneme, co s tebou. Až budeš hotová s nádobím, jdi nahoru a ustel.“

Anna myla nádobí docela pečlivě, uznala Marilla, která ji přitom bedlivě sledovala. Stlaní postele už nedopadlo tak úspěšně, protože peřina pro ni byla příliš velkým soupeřem. Nějak to však zvládla, ustalala a postel vypadala docela úhledně. Potom jí Marilla, aby od ní měla pokoj, dala do oběda volno a dovolila jí jít ven.

Anna se s rozjasněnou tváří a zářícíma očima vrhla ke dveřím. Na prahu se však zastavila, otočila se, vrátila se a sklesle se posadila ke stolu, jako by ji někdo očaroval.

„Co je zas?“ chtěla vědět Marilla.

„Já nemůžu jít ven,“ odpověděla Anna s výrazem mučednice, která se právě zříká všech pozemských radovánek. „Když tady nemůžu zůstat, tak nemá cenu, abych si to tady zamilovala. Když půjdu ven a seznámím se s celou zahradou, se všemi stromy, s květinami a potokem, tak si to zcela jistě zamiluju, protože se neubráním. Už tak je to pro mě těžké, tak si to nebudu dělat ještě těžší. Chtěla bych jít ven – jako by mě tam všechno volalo: ‚A-n-n-o, A-n-n-o, pojď si s námi hrát‘ – ale

bude lepší, když zůstanu tady. Nemá cenu milovat věci, od kterých vás hned odtrhnou, že ne? A nezamilovat si je, je tak těžké, vidíte? Proto jsem byla tak ráda, když jsem si myslela, že tu budu bydlet. Zdálo se mi, že budu moct milovat tolik věcí a nic mi v tom nebude bránit. Ale byl to jen sen a už je pryč. Už jsem se smířila se svým osudem, tak radši nepůjdu ven, abych se s ním potom nemusela smířovat znova. Jak se, prosím vás, jmenuje ten muškát za oknem?“

„Muškát vonný.“

„To jsem nemyslela. Zajímá mě, jak jste ho pojmenovala vy. Vy nedáváte květinám jména? Můžu ho tedy pojmenovat já? Třeba – počkejte... třeba Miláček – co kdybychom mu říkali Miláček? Prosím!“

„Pro mě za mě... Ale co to má u sta hromů za smysl, dávat jména kytkám?“

„Mám ráda, když můžu věci pojmenovat, třeba i pouhý muškát... Připadají mi pak blízké, skoro jako lidé. Jak víte, že se muškátu nedotkne, když se mu říká prostě jen muškát? Vám by se taky nelíbilo, kdyby vám říkali jen ‚žena‘. Takže to bude Miláček. Dnes ráno jsem dala jméno i třešni pod oknem. Říkám jí Sněhová královna, protože je tak bílá. Samozřejmě nebude kvést pořád, ale můžu si to aspoň představovat, že ano?“

„V životě jsem nic podobného neviděla,“ reptala Marilla, zatímco sestupovala do sklepa, kam se raději vydala pro brambory. „Je to *vážně* docela zajímavá žába, jak říká Matouš. Už začínám být pomalu taky zvědavá, co z ní ještě vypadne. Nakonec mě ještě očaruje stejně jako Matouše. Jak se na mě podíval, když ráno odcházel. V tom pohledu bylo všechno, co včera řekl nebo naznačil. Kéž by byl jako ostatní mužští a dalo se s ním mluvit! Člověk by mu pak mohl odporovat a mohl by ho přivést k rozumu, ale co dělat s někým, kdo jenom *kouká*?“

Když se Marilla vrátila ze své výpravy do sklepa, Anna byla opět duchem kdesi daleko. Seděla s bradou v dlaních a oči upírala na oblohu za oknem. A tak ji tam Marilla nechala až do oběda.

„Můžu si, doufám, vzít odpoledne kobylu a bryčku, Matouši,“ řekla Marilla.

Matouš přikývl a podíval se zádumčivě na Annu. Marilla si jeho pohledu všimla a stroze dodala: „Pojedu do White Sands celou tuhle věc vyřídit. Annu vezmu s sebou. Paní Spencerová se snad postará, aby ji co nejrychleji poslali zpátky do Nového Skotska. Připravím ti svačtinu a vrátím se včas, abych ještě stihla podojit.“

Matouš stále nic neřikal a Marilla měla pocit, že mluví do větru. Není nic horšího než mužský, který vám ani neodpoví – jen ženská.

Matouš včas zapřáhl kobyly a Marilla s Annou se vydaly na cestu. Matouš jim otevřel bránu. Když pomalu projížděly kolem něho, řekl, jako by nemluvil k nikomu konkrétnímu: „Ráno jsem potkal malého Jerryho Buota z Creeku a řekl mu, že bych ho na léto najal na práci.“

Marilla neodpověděla, ale švihla bičem ubohou vypasenou kobyly, která nebyla na takové zacházení zvyklá, s takovou vehemencí, že vyrazila jako s větrem o závod. Když už bryčka kodrcala po cestě, Marilla se otočila a uviděla, jak se ten *nemožný* Matouš opírá o bránu a smutně se za nimi dívá.

Annin příběh

„Víte,“ řekla Anna, „já jsem se rozhodla, že si tuhle cestu vychutnám. Ze zkušenosti totiž vím, že si člověk může vychutnat skoro všechno, když se opravdu *pevně* rozhodne. Musí se ale rozhodnout opravdu pevně. Nebudu po cestě myslet na to, že se vracím do sirotčince. Budu myslet jen na cestu. Ach, podívejte, tamhle už kvete šípková růže! Ta je krásná! Že to asi musí být hezké, být růže? Kdyby tak růže uměly mluvit! No nebylo by to krásné? Určitě by nám říkaly samé krásné věci! A růžová je tak nádherná barva. Já ji mám strašně ráda, ale nesluší mi. Zrzavým lidem růžová nesluší, ani v představách ne. Nevíte třeba náhodou o někom, kdo byl jako dítě zrzavý, ale potom se mu barva vlasů změnila?“

„Ne, to vážně nevím,“ odpověděla Marilla nelítostně, „a myslím, že tobě se to taky nestane.“

Anna si povzdychla.

„Ach, další zmařená naděje.... Můj život je jeden velký hřbitov zmařených nadějí. To jsem jednou někde četla a vždycky si to opakuju, abych se utěšila, když jsem zklamaná.“

„Nechápu, v čem spočívá ta útěcha,“ poznamenala Marilla.

„No protože to zní tak romanticky, jako bych byla hrdinkou nějaké knihy, víte? Mně se moc líbí romantické věci a hřbitov zmařených nadějí je tak romantický, jak si jen dovedete představit, nemám pravdu? Jsem skoro ráda, že ho mám. Pojedeme dnes přes Zářivé jezero?“

„Nepojedeme přes Barryho rybník, jestli tím Zářivým jezerem myslíš tohle. Pojedeme po pobřežní cestě.“

„Pobřežní cesta, to zní hezky,“ řekla Anna zasněně. „Je opravdu tak hezká, jak zní? Jakmile jste vyslovila ‚pobřežní cesta‘, hned se mi vybavila před očima. White Sands je taky hezký název, ale nejhezčí je Avonlea. Avonlea, to zní jako hudba. Jak daleko je to do White Sands?“

„Asi pět mil. A když jsi tak upovídáná, tak mi řekni něco o sobě, co víš.“

„Co o sobě *vím*, to ani za vyprávění nestojí,“ odpověděla Anna. „Kdybyste ale chtěla slyšet, jak si sama sebe *představuju*, to by bylo mnohem zajímavější.“

„Kdepak, žádné výmysly. Jenom holou pravdu. Hezky od začátku. Kde ses narodila a kolik je ti let?“

„V březnu mi bylo jedenáct,“ začala Anna odevzdaně a s povzdechem. „Narodila jsem se ve městě Bolingbroke v Novém Skotsku. Tatínek se jmenoval Walter Shirley a učil na místní střední škole. Maminka se jmenovala Bertha Shirleyová. Že jsou Walter a Bertha hezká jména? Já jsem tak ráda, že se mí rodiče tak hezky jmenovali. Byla by to strašná ostuda, kdyby se tatínek jmenoval třeba Jedediáš, vidíte?“

„Nezáleží na tom, jak se člověk jmenuje, ale jak se chová,“ odpověděla Marilla, kterou přepadla potřeba pronést mravní ponaučení.

„No, já nevím.“ Anna se zamyslela. „Četla jsem sice v jedné knize, že i růže zvaná jinak voněla by stejně, ale nikdy jsem tomu nedokázala uvěřit. Nevěřím tomu, že by růže byla *stejně* hezká, kdyby se jmenovala bodlák nebo... skunkovka. Tatínek by určitě byl dobrý člověk, i kdyby se jmenoval Jedediáš, ale vytrpěl by si svoje. No, a maminka taky učila na střední škole, ale když si vzala tatínka, tak toho samozřejmě nechala. Měla dost práce s manželem. Paní Thomasová říkala, že to byly dvě přerostlé děti, a chudí jako kostelní myš. Bydleli v malinkém žlutém domečku v Bolingbroku. Já ho nikdy neviděla, ale tolikrát jsem si ho představovala! Určitě měl okno obrostlé zimolezem, před domem šeříky a na zahradě konvalinky. A na oknech mušelinové záclony. Když jsou na oknech mušelinové záclony, tak celý dům vypadá tak čistě a prostorně. V tom domě jsem se narodila. Paní Thomasová říkala, že jsem byla to nejošklivější mimino, co kdy viděla, hubená, malinká, že jsem měla jen ty oči, ale že maminka si myslela, že jsem naprosto dokonalá. A matka to určitě dovede posoudit líp než chudá ženská, co k nám občas přišla uklidit, nemyslíte? Já jsem každopádně ráda, že se mnou byla spokojená; bylo by mi tak smutno při pomyšlení, že jsem pro ni byla zklamáním – protože už pak moc dlouho nežila, víte? Umřela na horečku, když mi byly pouhé tři měsíce. Kéž by se byla dožila doby, kdybych jí mohla říkat maminko. Musí to být tak krásné, říkat někomu maminko, vidíte? A tatínek umřel o čtyři dny později, taky na horečku. Tak se ze mě stal sirotek, a všichni byli s rozumem v koncích, říkala paní Thomasová, nevěděli, co se mnou. Vidíte, už tenkrát mě nikdo nechtěl. Asi je to můj osud. Maminka i tatínek přišli oba z daleka a neměli už žádné příbuzné. Nakonec se mě ujala paní Thomasová, i když měla sama bídu a manžela opilce. Vychovala mě vlastníma rukama. Nevíte, jestli taková výchova dělá lidi lepší než ostatní? Když jsem totiž zlobila, paní Thomasová se divila, jak můžu být taková, když mě vychovala vlastníma rukama – takovým vyčítavým hlasem.